

копіюють знання, а в тому, що вони створюють свій власний погляд на предмет.

3) Навчання за допомогою комп'ютерів має на увазі навчання в процесі інтелектуального партнерства. При цьому той, якого навчають, передає певну частину непродуктивної роботи, наприклад, пов'язаної із завчанням або обробкою великого обсягу даних комп'ютеру, що дозволяє йому самому більш продуктивно думати.

4) Інструменти пізнання базуються на інтелекті того, кого навчають, а не на «інтелекті комп'ютера». Це означає, що відповідальність за планування, ухвалення рішення й самоконтроль процесу навчання залежить від студента. Проте, комп'ютерні системи служать каталізатором придбання знань і навичок, якщо сприяють обмірковуванню, дискусії й вирішенню проблем.

Ф. А. Зінченко, асистент,
кафедра міжнародних фінансів

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕТОДИКИ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ ЯК СКЛАДОВОЇ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Сучасна вища національна освіта характеризується процесом переходу від навчання у формі викладання (від англ. «teaching») до навчання у формі вивчення («learning»). Подібні тенденції серед трьох головних трьох стадій освіти — викладання, засвоєння і підтвердження результатів навчання, виділяють на перший план засвоєння.

В той же час не варто забувати про нерозривність зазначених стадій освітнього процесу. Ефективність навчання полягає у взаємозв'язку лекцій, семінарських занять, індивідуально-консультативної та самостійної роботи. При цьому в умовах переорієнтації навчання студентів з суто інформативних колективних форм на розвивальні індивідуальні та особистісно-орієнтовані актуально постає проблема вдосконалення оцінювання отриманих знань (підтвердження результатів навчання).

Не дивлячись на інтенсивне впровадження активних методів навчання (тренінгів, дискусій, ділових ігор) значення семінарських занять зменшилось, але не втратило свого значення. Це не дивно, оскільки саме семінарські заняття забезпечують безпосе-

редній зв'язок викладача зі студентами. Подібний контакт дозволяє значно зменшити потенційно велику кількість помилок при самостійній роботі студентів, таким чином збільшивши ефективність використання індивідуальних форм навчання.

Впровадження поточного-модульного контролю та використання різнотипових та різнорівневих завдань за програмою певної дисципліни значно розширює інструментарій викладачів при оцінюванні отриманих студентами знань.

При цьому постає питання структуризації та виділення найбільш ефективних завдань у кожній конкретній ситуації. Ситуація ускладнюється з дисциплінами, що викладаються на протязі двох навчальних семестрів, наприклад «Міжнародні фінанси». В даному випадку дуже важливо зберегти чіткий баланс між оцінкою студента за іспит та балами, які студент може отримати за результатами його роботи на протязі навчального року. Необґрунтоване завищення частки балів на іспиті негативно впливає на стимулювання роботи студентів під час семінарських та практичних занять. Окрім цього, наявність можливості отримання «задовільної» оцінки (більше ніж 50 балів) на іспиті дозволяє деяким студентам взагалі не проявляти активності в першому навчальному семестрі.

Таким чином, можна зробити висновок, що активне використання різноманітних, різнорівневих завдань з подальшим їх оцінюванням на протязі навчального року (як під час лекцій, так й на семінарських заняттях) є вкрай важливим для всього навчального процесу, оскільки дозволяє підтримувати, інколи дуже необхідну багатьом студентам, «жагу до знань».

І. А. Золотько, канд. екон. наук, проф.,
кафедра фінансів

УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ВИКЛАДАННЯ ПРАКТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН (НА ПРИКЛАДІ ДИСЦИПЛІНИ «ПОДАТКОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ»)

Дисципліна «Податкова система України» є однією з практичних дисциплін, яка викладається на фінансово-економічному факультеті. Основним завданням цієї дисципліни є ознайомити студентів з діючим законодавством у податковій сфері та навчити